

— Чуешъ ли ти, Василиса Егоровна! отговори Иванъ Кузмичъ.—Азъ бѣхъ занятъ съ своята служба, солдатчетата учѣхъ.

— Е, остави са! каза капетаншата. — Само това е твоята слава, че солдатете учишъ; но нито тие могатъ да я научатъ, нито пакъ ти я знаешъ добре. Я си сѣди по-добре дома и моли са богу. Това ще да бѣде по-добре. Скѣпи госте, мола ви да заповѣдате!

Сѣднахме да обѣдваме. Василиса Егоровна не мѣдна нито една минута и затрупа ма съ питання: кои сѣ родителите ми, живи ли сѣ, дѣ живѣятъ и какво е тѣхното сѣстояние? Като чу, че баща ми има 300 души крестяне (робе), то извика: «Я глѣдай, я! Ахъ, има на свѣтътъ богати хора! А у насъ, мой господине, са намира само едно момиче Палашка; но, хвала богу, живѣемъ по малко. Само една бѣда имаме. Маша е вече мома за задомяване; а каква прика ще да ѝ дадемъ? Единъ честъ гребенъ, една метла и 20 пари (боже-прости ма!), за да може да иде на баня. Ако са намѣри добаръ човѣкъ, то добро; а ако ли не, то сѣди дорде си жива.» Азъ поглѣднахъ на Марія Ивановна. Тя са бѣше зачервила и сълзи капѣха въ паницата ѝ. Мене ми стана жално за нея и азъ прибѣрзахъ да промѣна разговорътъ.

— Азъ чухъ, казахъ азъ сѣвсѣмъ неумѣстно, че башкирците са приготвяватъ да ударатъ на вашата крѣпость.

— Отъ кого, мой господине, има ти случай да чуешъ това? попита Иванъ Кузмичъ.

— Така ми казаха въ Оренбургъ, отговорихъ азъ.

— Празни работи! каза командантиятъ. — У